

[Birgit Busk.]

at vente også var regeringens. Det var i den forventning, jeg gav min stemme til tillidsdagsordenen.

De forhandlinger, som er blevet ført gennem de sidste uger under regeringens ledelse til stadig stigende forargelse i befolkningen, har vist, at mine forventninger om en fast liberal og borgerlig politik ikke er blevet opfyldt. Regeringen har, så vidt jeg kan skønne, heller ikke gjort noget forsøg på det. Den har i stedet for at samvirke med det liberale grundlag, den har her i tinget, forsøgt sig frem med en siksakkurs, med et spring til den ene og den anden side hver anden gang, og resultatet eller mangel på resultat er blevet herefter.

De uafhængige har ikke på noget tidspunkt været inddraget i forhandlingerne. Vi har derfor hverken lod eller del i de ændringsforslag, som er til behandling her i dag, og som jo muligvis vil blive lavet om igen, inden de kommer til tredje behandling på tirsdag.

Under disse omstændigheder finder jeg det formålsløst at deltage i afstemningen i dag og vil forbeholde mig min stilling til det endelige forslagskompleks ved behandlingen på tirsdag, hvis der da kommer en sådan.

Freddy Madsen (DKP):

Det er naturligt, at diskussionen her i dag drejer sig om mange andre ting end skatterne, fordi det må ses i sammenhæng med den spareplan, som er fremsat af regeringen, og som jo har fået tilslutning fra et par partier her i tinget. Det er allerede klart blevet understreget, at netop denne spareplan med dens mange sociale nedskæringer og med de følger, den vil få for beskæftigelsen, ikke er acceptabel for os, men jeg synes også, der er grund til at gå ind på enkelte af de punkter, som er indeholdt i den spareplan, og som efter min mening rammer ganske bestemte grupper meget hårdt.

Det undrer os ikke, at det er arbejderklassen, der nok en gang skal bære de tungeste byrder, men ved siden af den er det især ungdommen, som har regeringens asociale bevågenhed. Man skal lede længe i historien for at finde en mere ungdomsfjendsk politik end den, der føres af den nuværende regering. En naturlig konsekvens af denne politik er naturligvis rabiate angreb især på

arbejderungdommens naturlige rettigheder. På nuværende tidspunkt er det fremfor alt arbejdsløsheden, der rammer ungdommen. Meget af den er ganske vist ikke registreret, fordi det drejer sig om unge, der ikke er organiserede, men hvis man følger med i pressen, vil man vide, at det ikke blot er vores parti, der anerkender, at dette problem eksisterer, men at mange sagkyndige, der daglig arbejder med problemerne, bekræfter, at situationen er meget alarmerende. De eneste, der åbenbart ikke er klar over, at problemet eksisterer, er regeringen. Det har jeg fået beviser på også igennem besvarelsen af et spørgsmål, som jeg har fået fra arbejdsministeren. Efter en længere redegørelse om forskellige problemer slutter arbejdsministeren af med at sige, jeg citerer: (FT sp. 8109):

„Som det fremgår af ovenstående, foreligger der således stadig uanset de øjeblikkelige lidt vanskelige forhold på arbejdsmarkedet adskillige muligheder for de unge, også selv om det for tiden kan være svært at komme ind på netop det felt, de selv ønsker.

Netop for de unge skulle der imidlertid være muligheder for i alt fald midlertidigt at finde beskæftigelse inden for visse områder af industrien.

Det vil formentlig kun i de allerfærreste tilfælde være således, at de unge skal være henvist til arbejdsløshed.“

Så letsindigt tager regeringen altså på et meget brændende problem. Man sætter kikkerten for det blinde øje og lader stå til, ja, værre end det, man gør, hvad man kan for at forværre tingene, for netop på dette område får det jo helt katastrofale følger, at man vil foretage nye bastante nedskæringer på uddannelsesområdet.

Det er klart, at indskrænkede uddannelsesmuligheder øger presset på beskæftigelsen — hvor omfattende kan det være svært at se på de ting, som er lagt frem i forligspartiernes skitse, men man må regne med, at betydelige beløb i besparelser, f. eks. på anlægs- og byggevirksohmheden, nedskæringer af de rammebelagte udgifter osv., hovedsagelig skal ske inden for undervisningssektoren, og det fremgår klart, at de besparelser, som man forudser i statens personale, i stort omfang skal hentes ind ved øgelse af klassekvotienterne og andre indskrænkninger i lærerkraftens indsats.